

‘L’Alfabet del crim’ de Sue Grafton (publicat per Edicions 62)

En record de Sue Grafton i «The Kinsey Millhone Alphabet Series»

No había sido un día muy satisfactorio, aunque por entonces todos los días me resultaban idénticos: rastrear, comprobar, cotejar, rellenar espacios en blanco; una acumulación de detalles en definitiva que para el trabajo es imprescindible y esencial, pero que carecía de la más mínima emoción. Las cualidades básicas de cualquier investigador(a) son naturaleza perseverante y paciencia infinita. La sociedad sin darse cuenta, ha preparado a las mujeres para este cometido durante años.

Així de femenina caracteritza Sue Grafton la feina detectivesca.

Aquesta cop i en homenatge a una autora que acaba de morir, em permetre la llicència d’abordar no un sol llibre sinó tota una sèrie, l’extraordinària «The Kinsey Millhone Alphabet Series».

En efecte, Sue Grafton —Louisville (Kentucky), 1940—, escriptora que també va treballar com a periodista, actriu i guionista i com adaptadora per al cine i la televisió, va morir el passat 28 de desembre (una macabra innocentada).

L’Alfabet és una col·lecció de llibres escrita entre 1982 («A» *Is for Alibi*) i 2017 («Y» *Is for Yesterday*). Publicada a un ritme aproximat d’una [novel.la](#) per any, cada volum correspon a una de les lletres de l’abecedari. Edicions 62 n’ha traduït unes quantes.

La sèrie va néixer quan una Sue Grafton furiosa amb un marit de qui s’estava separant va decidir que era força més pràctic i gratificant i molt menys perillós matar-lo en la ficció que en la realitat (*A d’Adulteri*, traduït el 2001).

La detectiva Kinsey Millhone, que exerceix en una inventada Santa Teresa, a uns cent cinquanta quilòmetres de Los Angeles, escenari d’un bon grapat de les més clàssiques novel·les negres, articula l’abecedari.

Millhone fa esport —això no li impedeix beure alcohol— i manté una entretinguda relació d’amor-odi amb el *footing*; es cuida més o menys; sap fer servir —encara que no li agrada— armes de foc i és experta en defensa personal. Defensa aferrissadament la seva llibertat, és divorciada, viu sola i no es vol complicar la vida amb cap home i menys amb algun relacionat amb les forces de l’ordre.

A través de cada [novel.la](#) veiem com va adquirint anys, experiència i seny. Sabem de la tia que la va educar; d’Henry Pitts, l’octogenari propietari que li lloga la casa; dels peculiars humor i cuina de l’hongaresa Rosie, la propietària del bar on sol anar, així com del personal lligat a la seva feina i vida.

I si al començament veiem les raons per les quals Grafton/Millhone pensa que fer de detectiva és un ofici apte per a dones (¿qui s’hauria atrevit a dir-ho abans de P.D. James, no fa tants anys?), també es pot comprovar com dona la volta a la feina domèstica. Mestres no n’hi falten: Maria-Mercè Marçal en va cantar l’èpica i l’ètica en un bell poema.

No había ningún mensaje en el contestador automático. Para calmar los nervios me puse a ordenar la sala de estar y limpiar el cuarto de baño de la planta baja. Asear la casa es terapéutico; actividades como quitar el polvo y pasar la aspiradora, fregar los platos y cambiar las sábanas despejan el cerebro. A mí se me han ocurrido muchas ideas profundas con el estropajo en la mano y los ojos fijos en los remolinos de la espuma del fregadero.

Poden deixar-se hipnotitzar mirant com es va escolant l’aigua pel forat de la pica, però més aviat els recomanaria que es deixessin abduir per la bona companyia de qualsevol dels llibres de Grafton.

Eulàlia Lledó Cunill

Enero 2018

